

správních, ale z jeho příslušnosti jsou podle § 3 lit. a) zák. o ss vyjmuty věci, které náležejí před řádné soudy.

Podle § 40 čes. zák. o právu vodním není majitel vodního práva oprávněn odporovati výkonu jiných vodních oprávnění, má však nárok na přiměřenou náhradu škody. Náhradu tuto má vysloviti úřad správní a pro případ, že by zúčastněné strany se výrokem tímto nespokojily, jest povolán náhradu tuto stanovití soud.

Ježto podle cit. § 3 lit. a) zák. o ss nemůže se nss zabývatí věcmi, které náležejí před řádný soud, jsou nepřipustny ony námitky stížnosti, které vytýkají jako vady řízení, že st-řlům nebyl sdělen obsah instančního rekursu a že mu před vydáním nař. rozhodnutí nebyl sdělen znalecký posudek, jenž byl podkladem nař. rozhodnutí, a že nárok na náhradu škody nebyl časově terminován, neboť jde tu vesměs o incidentní otázky rozhodnutí o náhradě škody, o níž přísluší podle cit. předpisu rozhodovati řádnému soudu.

Naproti tomu uznal nss za přípustnou onu námitku, kterou se vytýká, že nař. rozhodnutí je zmatečné, poněvadž z něho není zřejmo, k o m u jest povinnost k náhradě škody uložena. Neboť podle § 40 vod. zák. přísluší stranám nárok, aby jim vydán byl výrok správního úřadu o náhradě škody výkonem vodního oprávnění rybolovu způsobené. Podstatnou náležitostí tohoto výroku je pak, ježto jde o právní poměr mezi dvěma subjekty, označení obou těchto subjektů, tedy zejména také osoby k náhradě škody povinné. Ježto pak označení subjektů dotčeného právního poměru není ještě výrokem o náhradě škody a není tedy kompetence tohoto soudu v té příčině vyloučena, a ježto z obsahu nař. rozhodnutí opravdu není zřejmo, komu povinnost k náhradě škody byla uložena, zakládá nedostatek této podstatné náležitosti výroku, který stranám znemožňuje dovolati se výroku řádného soudu, podstatnou vadu řízení, a to tím spíše, že z obsahu správních spisů není zřejmo, kdo je majitelem vodního díla, z jehož provozování zúčastněné straně na rybářském právu podle jejího tvrzení škoda vzniká, kdežto podle obsahu stížnosti je spoluvlastníkem Miřejovické elektrárny československý stát spolu se zemí Českou.

Č. 12.325.

S a m o s p r á v a o b e c n í: I. Paragrafem 1 zákona č. 117/1921 Sb. bylo dáno vládě právo nejen, aby obec rozloučila, nýbrž také, aby rozhodla o úpravě hospodářských poměrů nově vzniklých obcí, a to i dodatečně po provedené rozluce. — II. Proti úpravě hospodářských poměrů nově vzniklých obcí, provedené vládou podle § 1 zákona č. 117/1921 Sb., může obec zúčastněná na rozluce namítati jen, že při této úpravě nebylo dbáno toho, aby mohla plniti úkoly, jež jí v oboru samostatné a přenesené působnosti ze zákona vzchází.

(Nález z 12. března 1936 č. 15.823/35.)

V ě c: Obec Trhanov proti rozh. vlády republiky Československé ze 4. května 1934 o úpravě majetkových poměrů rozloučené obce Chodova.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : Vláda republiky Československé povolila ve schůzi min. rady dne 25. září 1924 podle ustanovení § 1 zákona č. 117/1921 Sb. ve znění zákona č. 406/1922 Sb. a č. 257/1923 Sb. rozluku obce Chodova ve tři místní obce Chodov, Pec a Trhanov s tím, že si pro případ, že by nedošlo mezi zúčastněnými obcemi k dohodě o úpravě majetkových poměrů, vyhrazuje ve věci další rozhodnutí. Když jednání o dohodu nevedlo k cíli, oznámilo min. vnitra výnosem ze 16. prosince 1929 obcím těm, jakou zamýšlí navrhnouti vládě úpravu majetkových poměrů, a vyzvalo je, aby k tomu podaly do 4 neděl námítky a připomínky. Obec Trhanov podala své vyjádření 22. ledna 1930. Na to min. vnitra výnosem z 18. května 1934 intimovalo obcím dodatkem k uvedenému usnesení z 25. září 1924 usnesení vlády ze schůze min. rady ze 4. května 1934 o úpravě majetkových poměrů zúčastněných obcí.

Do tohoto rozhodnutí stěžuje si k nss obec Trhanov. O její stížnosti uvážil nss takto:

Stížnost namítá především, že zákon č. 117/1921 Sb. a zákony pozdější, jimiž vláda byla zmocněna rozlučovati obce, nedávají jí právo, aby autoritativně rozhodovala o majetkovém vyrovnání mezi nově utvořenými obcemi z důvodu rozluky původní obce.

Námítku tu neshledal soud důvodnou. Právo vlády upravit hospodářské poměry z důvodu rozluky obce a autoritativně rozhodnouti o majetkovém vyrovnání mezi obcemi nově utvořenými má základ v zákoně č. 117/1921 Sb. a zákonech jej doplňujících, podle nichž byla vláda zmocněna rozlučovati obce. Uváží-li se, že zákony tyto zřejmě chtěly dáti vládě pravomoc, aby rozlučovala obce docela nezávisle na vůli zúčastněných obcí, uváží-li se dále ustanovení § 1, kterým docela povšechně se ukládá vládě dbáti toho, aby obce nově vznikající byly hospodářsky tak zajištěny, aby mohly plniti úkoly veřejné správy, a přihlédne-li se posléze k předpisu § 4, kde se dává ministru vnitra zmocnění, aby v dohodě s ministrem financí rozhodl o majetkovém vyrovnání mezi zeměmi v případech rozloučení atd. obcí, je patrno, že zákon citovaným ustanovením § 1 chtěl vládě dáti právo nejen, aby obec rozloučila, nýbrž také, aby rozhodla o majetkoprávním vyrovnání, resp. o úpravě hospodářských poměrů nově vzniklých obcí, ať už současně s rozloučením, ať dodatečně, kdyžtě taková úprava jest jen nutným důsledkem rozloučení obce. (Srov. také nálezy Boh. A 2021/23 a 7836/29.) Je-li však vláda po zákonu kompetentní rozhodovati o majetkoprávním vyrovnání mezi obcemi nově utvořenými, a to i dodatečně po provedené rozluce, mohla tak v daném případě učiniti tím spíše, když si v rozhodnutí o rozluce obce Chodova dodatečnou úpravu hospodářských poměrů výslovně vyhradila.

Otázky, jaký právní význam má tato úprava vůči věřitelům původní obce Chodova, vláda nař. rozhodnutím se nedotkla. Nemůže proto ani soud, vázán jsa při svém rozhodování § 5 zák. o ss, vejíti na námítky, jež stížnost po této stránce vznáší.

Celým dalším svým obsahem vytýká stížnost, že úprava majetkových poměrů nebyla provedena spravedlivě.

Soud nemohl zkoumati, byla-li nař. rozhodnutím úprava majetkových poměrů provedena spravedlivě, nýbrž mohl jen v mezích obsahu stížnosti k němu podané zkoumati, nebylo-li jím nezákonně porušeno právo stěžující si obce (§§ 2 a 18 zák. o ss).

Vláda, povolila-li rozloučení obcí podle zákonů shora uvedených, určuje eventuální majetkoprávní modalitty tohoto rozloučení zcela samostatně podle toho, jak toho žádají veřejné zájmy a ohled na to, aby každá z nově utvořených obcí byla hospodářsky a finančně schopna plniti úkoly, jež jí v oboru samostatné i přenesené působnosti ze zákona vzcházejí, aniž je při tom vázána žádostí nebo návrhem některé ze zúčastněných obcí. Obce rozloučením vzniklé nemají nároku na to, aby se tato majetkoprávní úprava stala určitým způsobem, a nemůže býti proto porušením jejich práv, nebyla-li tato úprava provedena způsobem, jak o to v řízení správním žádaly, nebo jak některá z nich byla ochotna o společný majetek obecní se rozdělit. Obec na rozdělení zúčastněná mohla by jen namítati, že při této úpravě nebylo dbáno toho, aby byla hospodářsky a finančně soběstačná, t. j. aby mohla plniti úkoly, jež jí v oboru samostatné i přenesené působnosti ze zákona vzcházejí.

Stěžující si obec Trhanov uvádí sice ve své stížnosti, že vláda nepřihlížela k jejím námitkám v řízení správním, a tím porušila svou povinnost dbáti toho, aby obec Trhanov mohla plniti úkoly veřejné správy, avšak s tohoto hlediska stížnost neprovádí, netvrdí, že rozvrh majetku na podkladě klíče podle poměru přírážek k přímým daním, jak byl stanoven, a vypořádání nákladů na školy ve zúčastněných obcích bude mít za následek, že nebude soběstačná, nýbrž shledává tuto úpravu jen ne-spravedlivou, resp. neúměrnou příspěvku na stavbu školy v Chodově, zaplacenému před rozlukou na přírážkách z území nynější obce Trhanova. Okolnosti ty jsou však, jak shora uvedeno, právně bezvýznamny.

Č. 12.326.

Církevní věci: * Vrchní správa náboženské základiny na Slovensku a v Podkarpatské Rusi přísluší vzhledem na ustanovení zák. čl. III:1848 a zákona č. 2/1918 Sb. min. škol. a nár. osvěty.

(Nález z 12. března 1936 č. 19.143/35.)

V ě c: Československý stát (referát min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě) proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 4. března 1933 o opravách fary a kostela v Petrovicích.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem z 9. listopadu 1931 vyslovil okr. úřad ve Velké Bytči k žádosti biskupského úřadu v Nitře, že ve smyslu nařízení býv. ministra kultu č. 31.937/1873 a na základě § 59 žup. stavebního statutu č. 133/3373/1903, schváleného býv. ministrem vnitra pod číslem 11.514/1905, je min. škol. a nár. osvěty jako zástupce náboženské základiny, patrona římskokatolického kostela a fary v Petrovicích, povinno pro-